

Dr Tiberius Rata, Teologia Starego Testamentu,

Sesja 3, Bóg jako Twórca Przymierza

© 2024 Tiberius Rata i Ted Hildebrandt

To jest dr Tiberius Rata w swoim wykładzie na temat teologii Starego Testamentu. To jest sesja 3, Bóg jako Twórca Przymierza.

Cześć wszystkim. Dzisiaj porozmawiamy o Bogu jako Twórcy Przymierza. Biblia objawia Boga jako Stwórcę, który stworzył wszystko, który stworzył nas na swoje podobieństwo. Ale potem jest opisany jako Bóg zawierający i dotrzymujący przymierza.

Teraz słowo przymierze pojawia się po raz pierwszy w Księdze Rodzaju w opowieści o potopie w wersach od szóstego do dziewiątego. To pierwszy raz, kiedy pojawia się słowo przymierze. Kiedy przyjrzymy się różnym definicjom, przymierze jest umową zawartą między dwiema stronami, w której jedna lub obie składają obietnice na swoją przysięgę wykonania lub powstrzymania się od pewnych działań określonych z góry.

Przymierze to uroczysta umowa między dwiema lub więcej stronami, wiążąca przez pewnego rodzaju przysięgę. Tak więc, gdy spojrzemy na starożytny Bliski Wschód, zobaczymy, że przymierze nie jest dziwną rzeczą. To coś w rodzaju traktatu.

To jak umowa. Były przymierza zawierane między ludźmi. Były przymierza zawierane między królami.

A potem faktycznie zawierano przymierza między królami a zwykłymi ludźmi. Ale przymierza, o których mówimy, to przymierza, które Bóg zawiera ze swoim ludem. I dlatego, gdy zaczynamy mówić o przymierzach, zaczynamy od przymierza Abrahama, Boga zawierającego przymierze z Abrahamem.

I to mówi o trajektorii całego pisma. A potem Bóg zawiera przymierze z Mojżeszem. I znowu, to wpływa na wszystko, co dzieje się później.

Bóg zawiera przymierze z Dawidem. A potem, oczywiście, mamy nowe przymierze. Więc kiedy spojrzemy na Stary Testament, użyte terminy, główny termin użyty na przymierze, to termin *berit*, który pojawia się ponad 100 razy w Starym Testamencie.

Kiedy dochodzimy do Nowego Testamentu, słowo to brzmi *diatheke*. Jest tłumaczone jako testament, przymierze lub wola i zostało użyte około 30 razy. A jeśli spojrzysz na swoje Biblie, zobaczysz, że są podzielone na Stary i Nowy Testament.

Ale tak naprawdę można to nazwać Starym i Nowym Przymierzem, lub jak lubią mówić niektórzy profesorowie Starego Testamentu, Pierwszym i Drugim Przymierzem. Pamiętam, jak mój przyjaciel Walter Kaiser zwykł mawiać, że Nowy Testament to dodatek do Starego Testamentu. Oczywiście, żartował.

Ale kiedy spojrzymy na starożytny Bliski Wschód, chcę, żebyśmy zrozumieli, że przymierza były bardzo, bardzo powszechne. Mieliście traktaty wszelkiego rodzaju, znowu, zawierane między zwykłymi ludźmi lub między królami. Międzynarodowe traktaty między królami były zawierane przy użyciu języka przymierza.

Wiele z nich miało wtedy język. Więc król powiedziałby, jeśli oddasz swoją córkę mojemu synowi za żonę, to nie najadę twojego kraju. Właściwie, to prawdopodobnie przymierze, które Salomon zawarł z faraonem.

Następnie masz traktaty suwerenne, w których jedna osoba sprawuje władzę i dyktuje warunki umowy. Więc jeśli król zawiera przymierze, powiedzmy, z mniejszą siłą lub zwykłą osobą, to byłby to traktat suwerenny. Nie są to równe strony.

Jeden jest suwerenem nad drugim. I to właśnie mamy w biblijnych przymierzach. Bóg jest suwerenem, a my jesteśmy jego naśladowcami.

Wiesz, nie negocjujemy z Bogiem. Bóg nie mówi: hej, dam ci 10 przykazań. Możesz nie negocjuje i nie mówi: hej, co powiesz na dziewięć? Nie, nie ma czegoś takiego.

Istnieje umowa suwerenna i przymierze. Tak więc czasami przymierza są zawierane między równymi stronami. Na przykład w Księdze Rodzaju 21 mamy przymierze zawarte między Abrahamem i Abimelechem w Księdze Rodzaju 21.

Abimelech uznaje, że Bóg jest z Abrahamem. Mówi, teraz przysięgają mi tutaj na Boga, że nie będziesz fałszywie postępował ze mną ani z moimi potomkami, ani z moim potomstwem. Ale jak ja postępowałem z tobą łaskawie, tak i ty będziesz postępował łaskawie ze mną, z ziemią, w której byłeś gościem.

I Abraham powiedział: Przysięgam. A potem poszli dalej i zawarli ze sobą przymierze. W 2 Samuela 19 masz podobne przymierze, ale tym razem jest Dawid król z Barzillajem, 2 Samuela 19.

Ale znowu, przymierza, na które chcemy spojrzeć, to przymierza, które Bóg zawiera ze swoim ludem w imieniu Izraela. Kiedy patrzymy na te przymierza, Abraham jest pierwszym. A potem przechodzimy do Mojżesza i Dawida i oczywiście nowego przymierza.

Ale chcę, abyśmy zobaczyli, że przymierza Jahwe są jednostronne. Jednostronne oznacza również, że mogą oznaczać kilka rzeczy. Jedną z nich jest to, że Bóg mówi o warunkach i zasadach przymierza.

Ponownie, nie negocjujemy z Bogiem. Nigdzie w tym przymierzu nie widzimy Abrahama, Mojżesza czy Dawida negocjujących z Bogiem. Kiedy Bóg przychodzi i zawiera z nami przymierze, albo akceptujemy, albo odrzucamy warunki przymierza.

Teraz, punktem spornym jest, czy niektóre z tych przymierzy mają zobowiązania lub warunki. Mówię tutaj, że przymierza Boga mają zarówno obietnice, jak i zobowiązania. Teraz, ponownie, czy te zobowiązania są warunkami? Czy istnieje różnica w semantyce? Co się dzieje? Powodem, dla którego jest to ważne, jest to, że niektórzy ludzie mówią, cóż, niektóre z tych przymierzy są bezwarunkowe.

Ale musimy uważać, co przez to rozumiemy. Na przykład obietnice dane Abrahamowi są bezwarunkowe w tym sensie, że tak, Bóg mógł podnieść dzieci Abrahama z kamieni, ze skał. Ale gdyby Abraham nie przestrzegał warunków przymierza, Bóg mógł wybrać kogoś innego.

Przykładem tego jest obrzezanie, gdzie Mojżesz nie ohrzezał swoich synów, a Bóg chciał go zabić. Tak więc przymierze trwałoby, ale Mojżesz nie skorzystałby z błogosławieństw tego przymierza. Tak więc, tak, możliwe jest obrzezanie wszystkich mężczyzn.

Ponownie, to jest warunek i obowiązek. Jakkolwiek to nazwiemy, nie jest to jedna z tych rzeczy, gdzie możemy powiedzieć, no cóż, mogę robić, co chcę, ponieważ Bóg jest dla mnie łaskawy. To nieporozumienie w odniesieniu do tekstu biblijnego.

Więc najpierw musimy przyjrzeć się obietnicom. A obietnice pojawiają się po raz pierwszy w Księdze Rodzaju 12. Więc kiedy patrzymy na przymierze Abrahama, rozdział 12 jest ważny, ponieważ to tam po raz pierwszy pojawiają się obietnice.

W rozdziale 15 mamy ratyfikację przymierza poprzez przysięgę. A potem w rozdziale 17 mamy znak przymierza poprzez obrzezanie. Więc najpierw mamy błogosławieństwa i obietnice.

A werset 7 daje nam trzecią obietnicę. Twojemu potomstwu dam tę ziemię. Tak wielki naród, wielkie imię, wielka ziemia.

Ponownie, są to ważne obietnice, które wyznaczają trajektorię dla reszty Pisma Świętego. Tak więc bardzo, bardzo ważne obietnice. Bóg pobłogosławi Abrahama.

Ale nie chodzi tylko o błogosławienie Abrahama. Abraham ma być błogosławieństwem dla innych narodów. Wszystkie rodziny ziemi będą błogosławione przez ciebie.

Tak więc od początku widzimy, że Bóg zawsze chciał być Bogiem misjonarzem. Nie interesował się tylko Izraelem. Poprzez Izrael chciał błogosławić wszystkie rodziny na ziemi.

I oczywiście wielki naród, wielkie imię, a potem wielka ziemia. Pomyśl, jak ważna jest ziemia w historii Izraela. Zawsze była bardzo ważną częścią.

Bóg obiecuje dać im ziemię. Kiedy nie słuchają, Bóg mówi, zabiorę cię z ziemi. A kiedy Bóg ich przywróci, sprowadzę cię z powrotem do ziemi.

Więc ziemia odgrywa bardzo, bardzo ważną rolę w historii Izraela. Następnie w rozdziale 17, kiedy mamy znak przymierza, obrzezanie, mamy również to, co nazywa się formułą przymierza. Formuła przymierza pojawia się w rozdziale 17.

Siedem. Ustanowię przymierze moje między mną a tobą i twoim potomstwem po tobie przez wszystkie pokolenia jako wieczne przymierze, abym był Bogiem dla ciebie i dla twego potomstwa po tobie. I dam tobie, twojemu potomstwu po tobie, ziemię przybyszów twoich, czyli ziemię Kanaan, jako wieczne przymierze.

I będę ich Bogiem. Więc będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. To się nazywa formuła przymierza.

I pojawia się ponownie. Pojawia się ponownie w Przymierzu Mojżeszowym. Pojawia się w całym Piśmie Świętym, ponieważ od początku Bóg chciał być w relacji przymierza ze swoim ludem.

Więc Bóg, stwórca, jest również Bogiem, twórcą przymierza. Ale jest ważny fragment w rozdziale 15, który mówi o ratyfikacji tego przymierza. I to doprowadziło niektórych uczonych do stwierdzenia, zobacz, to jest bezwarunkowe przymierze.

Ponownie Bóg daje im instrukcje, jak przyprowadzić jałówkę, aby przyprowadzić kozę. I przyniósł mu wszystkie te, pokroił je na pół i położył je na pół naprzeciwko siebie. Ale nie pokroił ptaków na pół.

A gdy ptaki drapieżne spadły na padlinę, Abram je odpędził. A gdy słońce zachodziło, głęboki sen ogarnął Abrama, a oto straszne i wielkie rzeczy spadły na niego. Wtedy Pan rzekł do Abrama: Wiedz na pewno, że twoje potomstwo będzie przybyszami w ziemi, która nie jest ich, będzie tam sługami i będzie ciemiężone przez 400 lat.

Ale ja sprowadzę sąd na narody, którym służą, a potem wyjdą z wielkimi posiadłościami. A ty, ty pójdziesz do swoich ojców w pokoju. Zostaniesz pochowany w dobrej starości, a oni wrócą tu w czwartym pokoleniu, bo nieprawość Amorytów jeszcze się nie dopełniła.

Gdy słońce zaszło i zrobiło się ciemno, oto między tymi kawałkami przechodził dymiący garnek, garnek z ogniem i płonąca pochodnia. A w dniu, w którym Pan zawarł przymierze z Abramem, mówiąc: Twojemu potomstwu dam tę ziemię. Tak więc jest to bardzo interesujący fragment, ponieważ w tekście nie ma niczego, co wyjaśniałoby ceremonię, z wyjątkiem jednego fragmentu w Księdze Jeremiasza.

Ponownie, jest to w połączeniu z osądem, który mówi, że jeśli nie dotrzymasz obietnic, rozetnę cię na pół jak te zwierzęta. Więc pomysł tutaj jest taki, że przysięga była taka. Jeśli nie dotrzymam końca umowy, czy mogę stać się jak te tusze?

Ale co jest interesujące w tym tekście, to to, że zazwyczaj, jeśli zawierasz przymierze z kimś, oboje przejście przez nie. Ale w tekście wydaje się, że tylko Bóg przechodzi przez nie, co znowu sprawiłoby, że niektórzy nazwaliby to bezwarunkowym przymierzem, co znowu jest bardzo dobrym punktem. Chodzi o to, że Bóg mówi, spójrz, bez względu na wszystko, dotrzymam końca umowy.

Staniesz się wielkim narodem. Uczynię cię wielkim imieniem i dam ci wielką, wielką ziemię. A teraz, ile czasu zajęło Bogu wypełnienie swojej obietnicy? Cóż, kiedy docieramy do pierwszego rozdziału Księgi Wyjścia, wydaje się, że Bóg wypełnił swoje obietnice, a Izrael stał się wielkim narodem.

Potem Józef umarł, i wszyscy jego bracia, i całe to pokolenie, ale lud Izraela był płodny i rozmnożył się bardzo. Rozmnożyli się i stali się bardzo silni. Tak więc ziemia została nimi napełniona.

Wygląda więc na to, że kilkaset lat później obietnice i przymierze zostały spełnione. Obietnica, obietnica przymierza, została spełniona. Nie tylko to, nie tylko są wielkim narodem, ale mają również wielkie imię w znaczeniu, że imię oznacza reputację na starożytnym Bliskim Wschodzie, w biblijnym opisie.

Ich imię jest wielkie. Jak? Cóż, faraon się ich boi. Widzimy to w następnych wersach.

Teraz powstał nowy król nad Egiptem, który nie znał Józefa. I rzekł do ludu: Oto lud Izraela jest zbyt liczny i zbyt potężny dla nas. Chodźcie, postępujmy z nimi roztropnie, bo się rozmnażają.

A jeśli wybuchnie wojna, dołączają do naszych wrogów i walczą z nimi i uciekają z kraju. Dlatego stawiają nas jako maski lub nadzorców nad nimi, aby dręczyć ich ciężkimi, ciężkimi ciężarami. Widzimy więc, że pierwsze dwie obietnice są spełnione.

Ponadto w Księdze Wyjścia 19 Bóg daje Izraelowi bardzo interesujące imię — wspaniałe imię w rozdziale 19, wersecie piątym. Dlatego też, jeśli naprawdę będziesz posłuszny mojemu głosowi i będziesz przestrzegał mojego przymierza, będziesz moją cenną własnością.

Hebrajskie słowo Segula . Wygląda więc na to, że jest to również inny aspekt wypełnienia obietnicy. Zatem według Księgi Wyjścia Izrael jest wielkim narodem i ma wielkie imię.

Jest jeden problem. Nie ma jeszcze ziemi. Nie mają jeszcze obiecanej ziemi.

Obietnica jest taka, że Izrael odziedziczy ziemię dopiero, gdy dotrzemy do rozdziału pierwszego Księgi Jozuego. Więc znowu, to zajmie jeszcze kilka, znowu kilkaset lat, ponieważ wiemy, że wydarzenie Exodusu miało miejsce w 1446 roku. Ale kiedy patrzymy na obietnice i ich spełnienie, musimy również spojrzeć na ostateczne spełnienie.

Tak więc, jest natychmiastowe historyczne wypełnienie. Ale jeśli posłuchamy słów Jezusa, który powiedział, że Stary Testament mówi o nim, to musimy przyjrzeć się, jak to przymierze Abrahama jest wypełnione w Chrystusie. A kiedy docieramy do Nowego Testamentu, dowiadujemy się, że mamy wielkie imię dzięki Jezusowi.

W 1 Jana 3:1 czytamy i widzimy, jaką miłość dał nam Ojciec, że zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi. Czy mamy wielkie imię? Tak, mamy wielkie imię. Jesteśmy nazwani dziećmi Bożymi.

Nazywamy się jego ludem. Możesz iść. Jesteśmy wielką rodziną.

Jeśli możesz pójść gdziekolwiek na tym świecie i znaleźć braci i siostry w Chrystusie, będziemy częścią tego wielkiego narodu wierzących. Ale co z obiecaną ziemią? Czy dostaniemy kawałek ziemi? Czy dostaniemy nieruchomości w Izraelu? Cóż, mam nadzieję, że nasza obiecana ziemia będzie lepsza niż kawałek nieruchomości w Izraelu, szczególnie w Negewie.

Nie chcesz być na pustyni. A Paweł faktycznie mówi, że nasze dziedzictwo jest o wiele, wiele lepsze niż kawałek ziemi na starożytnym Bliskim Wschodzie lub w Izraelu. Dzisiaj, Galacjan 3:13, Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem dla nas.

Bo napisano: Przeklęty każdy, który wisi na drzewie, abym w Chrystusie Jezusie, błogosławieństwie Abrahama, przyszedł do pogan, abyśmy otrzymali Ducha przez wiarę. Nie tylko otrzymujemy Ducha Świętego, ale otrzymujemy niebo. Teraz niebo, jak twierdę, jest o wiele lepsze niż kawałek ziemi w dzisiejszym Izraelu.

Tak więc obietnica została dana Abrahamowi, niezależnie od tego, czy uważasz, że są bezwarunkowe, czy bezwarunkowe. Zdecydowanie mają zobowiązania, ale ostatecznie są spełnione w osobie i dziele Jezusa Chrystusa. I chcę, abyśmy zobaczyli to nie tylko w przymierzu Abrahama.

To prawda z Mojżeszem. To prawda z Dawidem. To prawda z Nowym Przymierzem.

Są one stworzone dla ludu Izraela, bez wątpienia, ale ostatecznie są spełnione w osobie i dziele Jezusa Chrystusa. A jeśli spojrzymy na przymierze Mojżeszowe, które następuje później, to to, co widzimy w przymierzu Mojżeszowym, jest czymś bardzo interesującym. Spójrzmy na wszystkie obietnice.

Bóg pobłogosławi swój lud. Bóg rozmnoży swój lud. Bóg da im ziemię Kanaan.

Bóg uczyni z nich wielki naród. A potem mamy formułę przymierza. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

Czy widzieliśmy to już gdzieś wcześniej? Tak. Te obietnice nie są nowymi obietnicami. Są to te same obietnice, które dano Abrahamowi.

Więc zamiast patrzeć na te przymierza jako na przymierze Abrahama, a potem Mojżesza, nie. Musimy patrzeć na nie równolegle. Biegną równolegle, aż znajdą wypełnienie w osobie i dziele Jezusa Chrystusa.

Ponieważ obietnice są takie same, to co jest inne w przymierzu Mojżeszowym, to to, że jeśli jest pytanie o warunkowość przymierza Abrahama, nie ma wątpliwości co do warunkowości przymierza Mojżeszowego. Ponieważ tutaj masz język jeśli-wtedy, który jest bardzo, bardzo jasny.

Jeśli to zrobisz, będziesz błogosławiony. Jeśli nie, będziesz przeklęty. Tak więc język jeśli-to jest jasny, a warunkowość przymierza jest jasna.

I oczywiście mamy Dziesięć Przykazań podanych w Księdze Wyjścia 20. Są one powtórzone w Księdze Powtórzonego Prawa 5, ponieważ są dane nowemu pokoleniu, które wejdzie do ziemi obiecanej. Ponieważ od pierwszego pokolenia tylko dzieci w wieku 18 lat i młodsze weszły do ziemi obiecanej.

Jak wiecie, nawet Mojżesz tego nie zrobił, a tylko Jozue i Kaleb ze starego pokolenia przeszli przez to. Ponownie, te obietnice zostały spełnione. Ostatecznie dostali ziemię w Księdze Jozuego, rozdział 1. Zaczynamy tam opowieść.

Następnie wypełnienie, tak jak w przypadku przymierza Abrahama, jest w osobie i dziele Jezusa Chrystusa. A kiedy Jezus, nawiasem mówiąc, w Kazaniu na Górze, pomaga nam zrozumieć wiele z tego, co dzieje się tutaj w prawie, ponieważ Jezus był jedynym, który w pełni wypełnił literę prawa. Teraz niektórzy mówią, no cóż, Tyberiuszu, prawo było tam czymś wzniosłym.

Nikt nie mógł tego zachować. A Bóg chciał im pokazać, że nie mogli tego zachować. Ale to nieprawda.

Prawo było naprawdę minimalnym wymogiem. A życie pod łaską, nie pod prawem, tak naprawdę, Jezus podnosi poprzeczkę, nie obniża. Przyjrzymy się temu później, kiedy będziemy mówić o Bogu jako prawodawcy.

Ale Jezus tutaj w Kazaniu na Górze faktycznie wskazuje na fakt, że życie pod łaską, a nie pod prawem, nie obniża poprzeczki, ale ją podnosi. To właśnie mówi Jezus tutaj w rozdziale 5. Nie myślcie, że przyszedłem, Mateusza, nie myślcie, że przyszedłem znieść prawo lub proroków. Nie przyszedłem znieść ich, ale wypełnić.

A potem macie te fragmenty o tym, że słyszeliście, że powiedziano, ale Ja wam powiadam. Ponownie, gdy Jezus podnosi poprzeczkę, słyszycie, że powiedziano, że nie wolno wam zabijać. Ale Ja wam powiadam, że każdy, kto się gniewa na swego brata, podlega sądowi.

Słyszeliście, że powiedziano, że nie wolno ci cudzołóżyć. A Ja wam powiadam, że każdy, kto pożądliwie patrzy na kobietę, już popełnił z nią cudzołóstwo w sercu swoim. Mamy więc tego Jezusa ponownie podnoszącego poprzeczkę, a nie obniżającego ją.

Czy więc stare przymierze było złe? Czy przymierze Mojżeszowe było złe? Nie, Bóg przez Ezechiela mówi: Dałem im dobre prawa. To nie były prawa, ale Księga Hebrajczyków wskazuje na fakt, że to przymierze Mojżeszowe miało charakter tymczasowy. Do czasu nadejścia nowego przymierza Jezus wypełnił, ponownie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa, życie, śmierć i zmartwychwstanie wypełniły obietnice tych przymierzy.

W Liście do Hebrajczyków autor dwukrotnie cytuje fragment z Księgi Jeremiasza 31. Nowe Przymierze jest cytowane w całości raz, co czyni je najdłuższym fragmentem ze Starego Testamentu cytowanym w Nowym Testamencie. I ponownie, tutaj w Liście do Hebrajczyków od 8 do 10, autor Listu do Hebrajczyków mówi o tym, że Stare

Przymierze miało charakter tymczasowy, dopóki Jezus nie przyszedł, aby stać się ofiarą raz na zawsze.

Więc wszystko jest wypełnione w osobie i dziele Jezusa Chrystusa. Później wspomnę i zacytuję z nowego przymierza tutaj, kiedy mówimy o nowym przymierzu. Więc, co bardzo ważne, Bóg chce zawrzeć przymierze i chce być w relacji przymierza z ludźmi.

Najpierw przez Abrahama i Mojżesza, a potem dochodzimy do Dawida. W 2 Samuela 7 mamy przymierze Dawidowe, a obietnice są teraz trochę inne od tych Abrahamowych i Mojżeszowych. Wiecie, wielki naród, wielkie imię, wielka ziemia.

Teraz w 2 Samuelu masz wieczną miłość i wieczne królowanie. Rozdział 7, werset 15, zaczynając od wersetu 14. Będę mu ojcem, a on będzie mi synem.

Gdy dopuści się nieprawości, będę go karmił różgą ludzką, razami synów ludzkich. Lecz moja miłość nie opuści go, jak ją odjąłem Saulowi, którego odsunąłem od ciebie. A dom twój i królestwo twoje będą na wieki przede mną.

Twój tron będzie ustanowiony na zawsze. Więc to są bardzo ważne obietnice. Będę cię kochać na zawsze i nigdy nie zabraknie ci króla, który zasiądzie na tronie.

Ale bardzo ważna jest tutaj ta uwaga. Boża obietnica wzbudzenia potomka jest bezwarunkowa, ale ciągłe, nieprzerwane panowanie nie jest. Właściwie Salomon mówi o tym w swojej modlitwie podczas poświęcenia świątyni.

I rozmowa z Bogiem i Salomonem tam, jest bardzo, bardzo, bardzo jasna. Ponownie, masz wtedy język. I wiemy, że Salomon, niestety, konsekwentnie i systematycznie nie słuchał Boga.

Więc Bóg jest zły na Salomona. 1 Królów 11 mówi, a Bóg mówi, że rozdarłbym królestwo na pół. I rzeczywiście, tak czyni.

922, królestwo jest podzielone. W 722, królestwo, Królestwo Północne, upada, wpadając w niewolę. A potem, w 587, upada królestwo południowe.

Co się stanie po 587? Nie będzie już króla. Cóż, ale Bóg obiecał. Dokładnie.

Bóg obiecał wieczną miłość i wieczne królowanie. Ale ciągłe, nieprzerwane panowanie jest zależne od Izraela. I niestety, nie posłuchali.

A Bóg nie tylko wyprowadza ich z ich ziemi, ale nie mają już króla. Po 587 roku nawet świątynia została zniszczona. Jak więc to się spełnia w osobie Jezusa Chrystusa? Cóż, spełnia się, ponieważ Jeremiasz obiecuje nowe przymierze.

Ale nie tylko to, Jeremiasz łączy Jezusa z kapłaństwem. W Księdze Jeremiasza 33, wersety 15 i dalej. Cóż, przede wszystkim w wersecie 14, jest powiedziane: Oto nadchodzą dni, mówi Pan, gdy wypełnię obietnicę, którą dałem domowi Izraela i domowi Judy.

W owych dniach, w owym czasie, sprawię, że wyrośnie dla Dawida sprawiedliwa latorośl, a on będzie wykonywał prawo i sprawiedliwość w kraju. W owych dniach Juda będzie zbawiony, a Jerozolima będzie mieszkać bezpiecznie. A to jest imię, którym będzie nazwane: Pan jest naszą sprawiedliwością.

Bo tak mówi Pan: Nie zabraknie Dawidowi człowieka, który zasiądzie na tronie domu Izraela. A kapłanom lewickim nie zabraknie człowieka przed moim obliczem, który by składał całopalenia, ofiary ogniste i ofiary krwawe na wieki. Ale mamy problem.

Po 587 nie było króla i nie było kapłanów lewickich, ponieważ nie było świątyni. Więc to, co się dzieje, musimy zobaczyć na spełnienie później, a to dzieje się w osobie Jezusa Chrystusa. I to jest to, co mamy w rozdziale 1 Ewangelii Łukasza. Po narodzeniu Jezusa, rozdział 1 Ewangelii Łukasza, wersety 32-35.

Tutaj przepowiadane są narodziny Jezusa. To anioł mówiący do Maryi. Będzie wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego, a Pan Bóg da mu tron jego ojca, Dawida.

I będzie panował nad domem Izraela na wieki. Tak więc, to jest obiecany król. To jest królestwo, które będzie trwać wiecznie.

To jest w Królu Jezusie. Tak więc obietnice Dawida są spełnione w osobie i dziele Jezusa Chrystusa. To samo dzieje się w dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy Piotr głosi kazanie w dniu Pięćdziesiątnicy i musi wyjaśnić, co się tu dzieje, że to Jezus jest tym, o którym mówią prorocy.

To nie jest Dawid, ale syn Dawida. Więc mówią o Jezusie. Masz wszystkie te obietnice, które są z Księgi Joela, z Księgi Psalmów.

Bo Dawid nie wstąpił do nieba, ale sam mówi: Pan rzekł do mojego Pana: Podnieś moją prawicę, aż uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp. Niech więc dom Izraela wie na pewno, że Bóg uczynił go i Panem, i Chrystusem, tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście. Tak więc przymierza Abrahama, Mojżesza i Dawida są wypełnione w osobie i dziele Jezusa Chrystusa.

Dlaczego nowe przymierze? Nie było nic złego w starych przymierzach. Problem tkwił w ludziach, którzy nie przestrzegali przymierza. Więc wtedy Bóg przychodzi przez Jeremiasza i mówi: Zamierzam zawrzeć nowe przymierze.

Nawiasem mówiąc, wyrażenie nowego przymierza pojawia się tylko tutaj w całym Starym Testamencie. Teraz, koncepcja jest również obecna w Księdze Ezechiela, ale jeśli chodzi o wyrażenie, nowe przymierze pojawia się tylko tutaj. A słowo *Hadashah*, które jest tłumaczone jako nowe, może oznaczać zarówno zupełnie nowe, jak i odnowione.

Myślę, że tutaj wpadamy w mały kłopot z tłumaczeniem, ponieważ kiedy Septuaginta jest tłumaczona, tłumaczą słowo nowy jako zupełnie nowy. Sprawia to, że niektórzy rozumieją, że, och, nowe przymierze musi być zupełnie nowym przymierzem. Ale nie, jeśli przyjrzymy się uważnie, obietnice nowego przymierza, pod wieloma względami, są odnowieniem obietnic starego przymierza.

Nie są zupełnie nowe. Teraz są pewne zupełnie nowe elementy, które są bardzo, bardzo ważne. W Jeremiasza 31, 31 do 34 mamy obiecane nowe przymierze.

A teraz słuchajcie, gdy słuchacie, pomyślcie o tym, które elementy są zupełnie nowe i odnowione. Oto nadchodzą dni, mówi Pan, gdy zawrę nowe przymierze z domem Izraela i z domem Judy, nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich wziął za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej.

Moje przymierze, które złamali, chociaż byłem ich mężem, mówi Pan. Ale to jest przymierze, które zawrę z domem Izraela po owych dniach, mówi Pan. Umieszczę moje prawo w ich wnętrzu i wypiszę je na ich sercach, i będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

Czy słyszałeś to gdzieś wcześniej? Tak, formuła przymierza pojawia się wcześniej. Teraz, co jest nowego, to internalizacja prawa. Bóg mówi, że włożę to w ich serca; napiszę to w nich.

I nie będzie już więcej nauczał każdy swego bliźniego i swego brata, mówiąc: Poznajcie Pana, bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego do największego z nich, mówi Pan. Bo odpuszczę ich nieprawość, nie wspomnę więcej ich grzechu. Czy Bóg odpuścił przymierza? Czy Bóg odpuścił grzechy w starym przymierzu? Tak.

Mówi, że przyniesiesz to, a twój grzech będzie odpuszczony, będzie odpuszczony, będzie odpuszczony. Ale teraz, jak wyjaśnia Księga Hebrajczyków, jest to ofiara złożona raz na zawsze w Jezusie Chrystusie. Jak to możliwe, że Bóg włoży swoje prawo w nas? Cóż, znowu, wyrażenie nie pojawia się, ale koncepcja pojawia się w Ezechielu 36, gdy otrzymujemy odpowiedź, w jaki sposób prawo Boże jest wkładane w nasze serca.

Ezechiel 36, zaczynając od wersetu 26, mówi Bóg: Dam wam nowe serce i nowego ducha, których włożę do waszego wnętrza. I usunę serce kamienne z waszego ciała, a

dam wam serce z ciała. I włożę mojego ducha do waszego wnętrza i sprawię, że będziecie postępować według moich ustaw i będziecie przestrzegać moich praw.

Jak to jest możliwe? Tylko przez ducha. Tak więc w nowym przymierzu nowością jest fakt, że duch zamieszkuje teraz w wierzącym, czego nie było w Starym Testamencie. W czasach Starego Testamentu Duch Święty zstępował na niektórych ludzi, aby wykonać pewne zadania.

Ale teraz w społeczności nowego przymierza mamy w sobie Ducha Świętego. Więc jesteśmy pod nowym przymierzem. Nie jesteśmy związani Przymierzem Mojżeszowym, chociaż Przymierze Mojżeszowe jest bardzo ważne, ponieważ jest zarówno objawieniem, jak i regulacją.

I jest dla nas bardzo ważne, aby to przeczytać i zrozumieć, ponieważ objawia to, kim jest Bóg. Ale Jezus ustanawia nowe przymierze podczas Wieczery Pańskiej, gdy mówi w Ewangelii Łukasza 22:20: Podobnie i kielich, gdy spożyli, mówiąc: Ten kielich jest za was wylany, jest nowym przymierzem we krwi mojej. Tak więc Jezus ustanawia nowe przymierze podczas Wieczery Pańskiej.

A więc On to inauguruje, kiedy przelewa swoją krew za nas na krzyżu. Ponieważ to wtedy nowe przymierze jest inaugurowane. A w 2 Koryntian 3, Paweł mówi: Spójrzcie, jesteśmy sługami nowego przymierza.

A w Księdze Hebrajczyków, wracając do Hebrajczyków, kiedy nowe przymierze jest cytowane z Jeremiasza do Księgi Hebrajczyków, znowu, masz to dwa razy. Częściowo w rozdziale 8, nie w pełni w rozdziale 8, przepraszam, i częściowo w rozdziale 10. Ale w rozdziale 8, znowu, autor Hebrajczyków cytuje cały fragment od Jeremiasza 31 do 31 do 34.

Ale potem, w Hebrajczyków 10, upewnia się, że rozumiemy, że Jezus jest ofiarą raz na zawsze. I to właśnie mamy w Hebrajczyków 10, 12 i dalej. Rozdział 10, i przez to będziemy uświęceni przez ofiarę ciała Jezusa Chrystusa raz na zawsze.

Zobacz, święci Starego Testamentu musieli najpierw iść do przybytku, a potem do świątyni. Musieli iść trzy razy w roku. A potem Jom Kipur, Dzień Pojednania, byłby raz w roku.

Arcykapłan kroił krwią tron łaski za swoje grzechy i grzechy całego narodu. Ale z Jezusem jest to ofiara raz na zawsze. Tak więc Jezus jest wypełnieniem przymierzy i obietnic przymierza.

Abraham, Mojżesz, Dawid i Nowe Przymierze są spełnione w osobie i dziele Jezusa Chrystusa.

To jest dr Tiberius Rata w swoim nauczaniu o teologii Starego Testamentu. To jest sesja 3, Bóg jako Twórca Przymierza.